

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: **G. B.**, nar. X, st. přísl. Kyrgyzstán, bytem P 5, K Z. 27, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 13.9.2010, č.j. MV-64692-2/VS-2010,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 13.9.2010, č.j. MV-64692-2/VS-2010, kterým zamítl rozklad proti rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 10.5.2010, č.j. OAM-2206-11/TP-2010 o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu.

Žalobkyně namítá, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť správní orgán chybně vyložil ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a nepřezkoumatelné, neboť nebylo dostatečně zdůvodněno, proč důvody pro udělení trvalého pobytu nebyly posouzeny jako důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně vytýká žalovanému, že chybně konstatoval, že pro udělení povolení k trvalému pobytu je nutno splnit současně podmínky § 67 odst. 1 i 2 zákona o pobytu cizinců. Při tomto výkladu by dle žalobkyně postrádalo ustanovení § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců smysl. Žalovaný také chybně nezahrnul do její celkové doby pobytu na území veškeré pobyty na území ČR. Dne 5.6.2006 podala žádost o mezinárodní ochranu a od té doby pobývá s povolením státu oprávněně na území ČR. Celkovou dobu oprávněného pobytu na území ČR tedy splňuje. Správním orgánem provedený výklad § 67 odst. 1 však z tohoto ustanovení nevyplývá.

Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nesprávně konstatoval, že důvody hodné zvláštního zřetele se musí vztahovat k ustanovení § 67 odst. 2, protože v takovém případě by znění ustanovení § 67 odst. 7 poslední věta bylo zbytečné. Žalobkyně připomněla, že požádala o udělení povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 67, a to z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele. Důvodem žádosti bylo, že v Kyrgyzstánu je její život v nebezpečí, a to z důvodu domácího násilí. Žalovaný ale pouze odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci žádosti o mezinárodní ochranu a závěr, že již v případě návratu nehrozí porušení lidských práv. Žalobkyně ale tvrdí, že správní orgán měl v rámci správního řízení tuto skutečnost (ohrožení z důvodu domácího násilí) hodnotit z hlediska důvodů hodných zvláštního zřetele. Navíc nemohla v Kyrgyzstánu řešit své problémy v souvislosti s domácím násilím, neboť je to muslimská země, kde ve všech rozhodujících funkcích na policii a soudech jsou muži, kteří samozřejmě neodsoudí jiného muže za to, co považují za běžné. Správní orgán měl také dle ustanovení § 75 odst. 2 věta poslední posoudit přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. O tento postup žádala v rozkladu a ministr nevedl vůbec žádnou úvahu.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou a nesouhlasil se závěrem žalobkyně, že pro udělení povolení k trvalému pobytu není nutno splnit současně podmínky § 67 1 i 2 zákona o pobytu cizinců. Jednotlivé odstavce tohoto ustanovení jsou vzájemně provázané a navazují na sebe. Odstavce 3 a 4 na odstavec první přímo odkazují, odstavce 5 a 8 operují s pojmy v prvním odstavci užitými. U odstavce druhého sice zřejmá návaznost na první odstavec chybí, avšak z logického hlediska si lze jen těžko představit, že by byl do ustanovení § 67, které se uceleně věnuje žádostem o povolení k trvalému pobytu po skončení řízení o uložení mezinárodní ochrany, vložen odstavec, který by upravoval zcela samostatný případ žádosti o povolení k trvalému pobytu. Navíc by právo k trvalému pobytu přiznal každému cizinci pouze na základě jeho příslušnosti k vymezenému okruhu osob. Žalobkyně do ČR přicestovala 19.5.2006, od 15.11.2006 pobývala na území na základě víza za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany s platností do 13.5.2007 a od 5.4.2007 na základě víza nad 90 dní za účelem strpění pobytu. Od 7.7.2008 pobývala na území v rámci azylového řízení, které bylo pravomocně ukončeno usnesením NSS v Brně ze dne 15.12.2009. Následně zde žalobkyně pobývala na základě víza nad 90 dní za účelem strpění pobytu s platností do 12.9.2010. Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně ke dni podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu (10.3.2010) ani ke dni vydání rozhodnutí Ministerstva vnitra dne 10.5.2010 nesplnila podmínku čtyřletého nepřetržitého pobytu a nesplnila ani druhou podmínku, že nejméně poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany (od 7.7.2008 do 19.1.2010). Proto její žádost nelze posuzovat ani z důvodu hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně není ani osobou mladší 18 let, není starší 65 let a je schopna se sama o sebe postarat. Potíže v zemi původu žalobkyně opakovaně projednával správní orgán a následně i soudní instance v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, avšak orgány neshledaly, že by

žalobkyně splňovala podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. S odkazem na uvedené považuje žalovaný námitky žalobkyně za neopodstatněné.

Soud ve věci samé rozhodl bez nařízení ústního jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalovaný s tímto postupem soudu souhlasil a žalobkyně se v soudem určené lhůtě nevyjádřila k výzvě soudu, obsahující tento zamýšlený postup, a proto má soud za to, že i ona s tímto postupem souhlasila.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobkyně podala dne 10.3.2010 žádost o povolení k trvalému pobytu a jako účel uvedla azyl. Uvedla, že na území ČR pobývala v postavení žadatele o mezinárodní ochranu od února 2010, kdy nabytí právní moci rozsudek Nejvyššího správního soudu o odmítnutí kasační stížnosti. Je přesvědčena o tom, že splňuje podmínky § 67 zákona o pobytu cizinců. Dne 18.3.2010 byla žalobkyně vyzvána k odstranění vad podané žádosti, aby doložila doklad o zajištění ubytování, což učinila a dne 13.4.2010 se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí.

Rozhodnutím ze dne 10.5.2010, čj: OAM-2206-11/TP-2010 odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR zamítl její žádost o trvalý pobyt dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. h) pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců, když konstatoval, že žalobkyně nesplňuje podmínky stanovené v § 67 odst. 1 a 2.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, který odůvodnila shodně jako podanou žalobu. Rozklad zamítl ministr vnitra napadeným rozhodnutím. Po té, co zkonstatoval dosavadní průběh řízení, uvedl, shodně jako ve vyjádření, že žalobkyně nesplnila žádnou z podmínek uvedených v § 67 zákona o pobytu cizinců. Konstatoval také, že žalobkyně v řízení před správním orgánem prvního stupně nepředložila ani nenavrhlala k provedení žádný důkaz, a proto nemůže vytýkat správnímu orgánu prvního stupně, že neprováděl dokazování, a to navíc ve věcech spadající do jeho volné úvahy, jakou je posouzení žádosti z hlediska důvodu hodných zvláštního zřetele, které navíc, jak je uvedeno, v daném případě nepřicházelo v úvahu. Závěrem konstatoval, že žádost žadatelky ministerstvo zamítlo dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, tj. pro nesplnění podmínky dle § 67 zákona o pobytu cizinců. Proto nebylo povinno zkoumat, zda rozhodnutí bylo přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života, které se váže pouze k případům zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen SŘS) a věc posoudil takto:

Mezi účastníky není sporná skutečnost (která vyplývá i z obsahu správního spisu), že žalobkyně přicestovala na území ČR dne 19.5.2006. Dne 5.6.2006 podala v zařízení pro zajištění cizinců prvou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Od 15.11.2006 pobývala na území na základě víza za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany s platností do 13.5.2007 a od 5.4.2007 na základě víza nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území. Od 7.7.2008 pobývala na území v rámci dalšího azylového řízení, které bylo pravomocně

ukončeno rozhodnutím NSS v Brně ze dne 15.12.2009, č.j. 4 Azs 58/2009 – 68, které nabylo právní moci dne 19.1.2010. Následně zde žalobkyně pobývala na základě víza nad 90 dní za účelem strpění pobytu s platností do 12.9.2010.

Řízení o udělení mezinárodní ochrany trvalo necelé dva roky. Z uvedeného vyplývá, že důvody, které by cizinku opravňovaly k udělení mezinárodní ochrany, potažmo jí bránily v návratu do země původu, byly podrobeny zkoumání nejen správních orgánů, ale i zkoumání městského soudu a Nejvyššího správního soudu, když její žádost byla zamítnuta.

Při posouzení důvodnosti žalobních námitek soud vycházel z následující právní úpravy :

Správní orgán žádost zamítl dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, podle kterého ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.

Podle § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže

- a) cizinec je zařazen do informačního systému smluvních států,
 - b) cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území,
 - c) cizinec nesplňuje podmínku trestní záchovalosti (§ 174),
 - d) v řízení jsou zjištěny skutečnosti podle § 77 odst. 2 písm. f),
 - e) je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo
 - f) cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie,
- za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

V daném případě žalobkyně požádala o udělení trvalého pobytu dle ust. § 67 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 67 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění platném v době rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti.

Podle odst. 2 se povolení k trvalému pobytu vydá, je-li žadatelem cizinec, který

- a) je mladší 18 let,
- b) se není schopen o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo
- c) je osamělý a starší 65 let.

Podle odst. 3 se povolení k trvalému pobytu může při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dále vydat, je-li žadatelem cizinec,

- a) který je rodičem cizince uvedeného v odstavci 2 písm. a) nebo b),
- b) kterému byl rozhodnutím příslušného orgánu cizinec uvedený v odstavci 2 písm. a) nebo b) svěřen do péče, nebo
- c) který je jiným přímým příbuzným ve vzestupné nebo sestupné linii cizince uvedeného v odstavci 2, na jehož osobní péči je cizinec uvedený v odstavci 2 závislý.

Podle odst. 4 je žádost při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.

Podle odst. 7 lze splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.

V daném případě správní orgány dospěly k závěru, že pro vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců je třeba splnit podmínky uvedené v ustanovení § 67 odst. 1 a 2 tohoto zákona a že žalobkyně nesplnila již podmínky dané ust. § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, když žalobkyně nesplnila ani podmínku o délce trvání řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani podmínku délky trvání nepřetržitého pobytu na území. Za nepřetržitý pobyt na území ČR lze považovat pouze pobyt legální. Žalobkyně v podané žalobě namítá, že žalovaný měl do celkové doby jejího pobytu zahrnout její veškeré pobyty na území ČR a poukazuje na to, že již dne 5.6.2006 podala žádost o mezinárodní ochranu. Je tedy přesvědčena o tom, že by jí měla být započítána doba pobytu od tohoto data.

Správní orgány při posouzení, zda žalobkyně splňuje podmínku délky trvání nepřetržitého pobytu na území ČR vycházely z toho, že žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu dne 10.3.2010, o které žalovaný rozhodl dne 10.5.2010. Ministr vnitra v napadeném rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že žalobkyně po příjezdu do ČR ilegálně bez cestovního dokladu překročila státní hranice do Německa, po té byla vrácena zpět do ČR a umístěna do zařízení pro zajištění cizinců, kde požádala dne 5.6.2006 o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedeného vyplývá, že ministr vnitra do doby pobytu žalobkyně zahrnul i dobu předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem k tomu, že od 5.6.2006 do doby podání žádosti o udělení trvalého pobytu, ani do rozhodnutí správního orgánu, neuplynula požadovaná doba čtyř let, je nutno konstatovat, že žalobkyně první podmínku skutečně nesplnila, a to ani při započítání jí požadované doby od okamžiku, kdy poprvé požádala o mezinárodní ochranu a v důsledku toho začala na území ČR pobývat legálně. Žalobkyně navíc nesplnila ani druhou podmínku, tu o délce trvání řízení o mezinárodní ochraně, neboť zákon výslovně stanoví, že řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti muselo probíhat nejméně poslední dva roky, což se v daném případě nestalo, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany probíhalo od 7.7.2008 do 19.1.2010, kdy nabylo právní moci rozhodnutí NSS o kasační stížnosti, tedy po dobu kratší než zákonem požadované dva roky. Z uvedeného vyplývá, že závěr žalovaného o tom, že žalobkyně nesplnila podmínky stanovené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je správný.

Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nesprávně vykládá ustanovení § 67 odst. 2. zákona o pobytu cizinců. Žalovaný ale správně zohlednil, že žalobkyně kromě podmínek stanovených v § 67 odst. 1, nesplnila žádnou z podmínek daných § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť není osobou mladší 18 let, nesplňuje podmínku že není schopna se o sebe sama postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a ani není osobou osamělou a starší 65 let. Pro vyhovění žádosti o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců je nutné, aby žadatel splnil podmínky stanovené v odst. 1 a 2 tohoto ustanovení.

Vzhledem k tomu, že jak soud již shora uvedl, žalobkyně nesplnila podmínky uvedené v odstavci 1 a zákon jako předpoklad pro použití odst. 4 výslovně uvádí splnění podmínek v odstavci 1, nebylo možné ustanovení o případném vyhovění žádosti z důvodů hodných

zvláštního zřetele při projednání žádosti žalobkyně aplikovat, což žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl. Pokud se žalobkyně dovolává toho, že žalovaný měl posoudit důvody zvláštního zřetele hodné, neboť v podané žádosti uvedla, že v Kyrgyzstánu je její život v nebezpečí, a to z důvodu domácího násilí, je tato její námitka nedůvodná. Správní orgán uvedl, že se nemohl těmito důvody zabývat, neboť žalobkyně nesplnila podmínky odstavce 1. Tomuto postupu správního orgánu nelze nic vytknout, neboť aby mohla být žádost posouzena dle tohoto ustanovení, musí žadatel splnit podmínky stanovené v odstavci 1. Pokud žalobkyně nesplnila podmínku nepřetržitého pobytu po dobu 4 let, ustanovení odstavce 4 na ni nedopadá.

Žádné důvody, které by bylo možné posoudit dle ustanovení § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, žalobkyně neuvedla.

Nelze přehlédnout, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zohlednil i výsledky předchozích řízení o udělení mezinárodní ochrany, když konstatoval, že se správní orgán i soudy zabývaly především žadatelkou tvrzenými obavami z možného pronásledování a domácího násilí v případě jejího návratu do vlasti s negativním závěrem.

Jestliže v řízení o mezinárodní ochraně byly již výše uvedeným způsobem vypořádány námitky žalobkyně ohledně jejích obav ze života v zemi jejího původu, a to s konečnou platností právní mocí usnesení Nejvyššího správního soudu, pak tyto skutečnosti nelze dle názoru městského soudu jako právně relevantní uplatňovat v žalobě podané v řízení o udělení trvalého pobytu. Z podané žaloby totiž vyplývá, že žalobkyně v rámci institutu žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu využívá možnosti tohoto řízení k opakovaným námitkám, které již uplatnila v řízení o mezinárodní ochraně a které jsou správní orgány oprávněny posuzovat v uvedeném řízení. Žalobkyně žádné jiné důvody hodné zvláštního zřetele, které by šly nad rámec jejího tvrzení v řízení o mezinárodní ochraně nejenže neuváděla a neprokázala, nýbrž je ani neučinil důvodem podané žádosti.

Důvodná není ani námitka žalobkyně, že správní orgán pochybil, pokud se nezabýval přiměřeností svého rozhodnutí z hlediska zásahu do jejího soukromého a rodinného života dle ustanovení § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Z tohoto ustanovení skutečně vyplývá povinnost správních orgánů zohlednit, aby rozhodnutí bylo přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Žalovaný ale při projednání žádosti žalobkyně ustanovení odst. 2 vůbec neaplikoval, neboť žádost zamítl dle odstavce 1 tohoto ustanovení, které žádnou takovou povinnost správnímu orgánu neukládá.

S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a náhrada nákladů řízení jí proto nepřísluší, žalovanému pak nad rámec běžných činností náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. září 2013

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu